

LA POESIA COM A FICCIÓ D'UNA VERITAT

PISTES FALSES / PISTAS FALSAS

Autor: Joan-Elies Adell.
Traducció: Marta Agudo i Jordi Doce.
I Premi de Poesia Màrius Sampere.
Editorial: La Garúa.
Pàgines: 157. Preu: 11 euros

JORDI LLAVINA

Aquest és el sisè llibre de poemes de l'imparable Adell. En l'anterior, *La degradació natural dels objectes* (2004), la cura del temps a desmanegar-ho tot no era sinó el reflex de la que fa servir per lesionar-nos com a éssers vius. Adell s'hi referia a l'oblit i a una memòria que erosiona. *Pistes falses* du més enllà la reflexió sobre el pas dels anys i el que Valente en deia la «lenta desposseïció de tot», perquè respon a la formalització d'una experiència viscuda —la de la «degradació natural de l'amor», per mal parafrasejar-ne el títol precedent.

Són sis parts més un epíleg de poemes llargs, delicadament narratius, intensos. La persona triada per protagonitzar-los és un tu més distanciat que no pas un jo, però més vocatiu que l'ell. La consciència és «una espurna fulminant i intensa» (que lluny d'aquella carneriana «guspira anònima de llum!»).

Més que no pas dissolució de la consciència, hi ha com un esvaïment temporal. La memòria

estimula el dolor, distribueix unes pistes segures per a la promoció d'un mal moral —penyores d'un temps passat: records de viatge, gairebé símbols.

El poema es voldria com l'art de la fotografia: enquadrament precís de la imatge, ajustament de la llum. Però els versos «estan bastits amb massa contrapès d'ombres».

És per això que la poesia no pot sinó ser la «ficció d'una veritat». No serà mai «el cant perfecte» (Vinyoli també ho va dir), «sinó un fred quasi blau que ratlla els vidres». Com la boira groguenca de què ens va parlar Eliot, que va ser un dels primers a anomenar el tedi contemporani en els versos de *La cançó d'amor de J. Alfred Prufrock*.

Joan-Elies Adell, que ha seleccionat molt bé les seves imatges, ens presenta una veu solitària, que viu mig

d'esma, que escombra el terra de casa seva i detecta diverses petites morts (fulles, insectes secs) a la pala recollidora. Abans ens l'ha descrit com aquell «rectangle sec que deixa un cotxe», un dia de pluja. O com un dinosaure embarrancat. Versos que no arriben a omplir «el buit roent deixat per tanta ràbia», però que ajuden a llevar-ne el dolor obsessiu. Trencament fet bellesa i coneixement.

Joan-Elies Adell. / EL MUNDO

Ens presenta una veu solitària, que viu mig d'esma, que escombra el terra de casa seva